

JOURNAALTJE

STICHTING ONTWIKKELINGSSAMENWERKING N.O.-BRAZILIË

Secretariaat: Voordeldonk 74 – 5721HM Asten.
 Telefoon: 0493-693545
 Redactie: Greveslag 52, 6662 VC Elst (Gld).

Penningmeester: Bachstraat 20 – 6661CS Elst.
 Rabobank Elst. Rek.nr. 11.68.92.412
 Website: www.sonob.nl

Inhoud

- Van de voorzitter pag. 1
- Braziliëreis maart 2011 pag. 1
(vervolg)
- Financieel verslag 2011 pag. 4
- Van de redactie pag. 4

WOORD VAN DE VOORZITTER

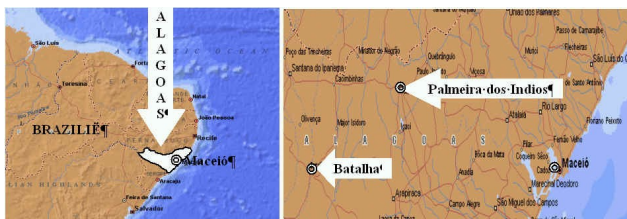
Door John van Dijk

ALAGOAS, HET ALBANIE VAN BRAZILIE.

Alagoas, de staat in Brazilië waar wij ons als SONOB op richten, is 0,5 % van de totale Braziliaanse oppervlakte, even groot als Nederland.

Alagoas, in het Noord -Oosten van Brazilië, op ongeveer 6 graden zuidbreedte, het droge en arme gedeelte van Brazilië, gaat nu naar de stembus. Mensen moeten zich daarvoor laten registreren, anders kan je niet stemmen. Dat is een weldaad, dan besta je. In Nederland zijn we daar al ruim 200 jaar geleden mee begonnen, in de Franse tijd.

In Brazilië is een TV uitzending geweest, waar men in vertelde dat men zeker nog 20 jaar nodig heeft om qua administratie op het niveau van Europa te komen EN NOG WEL MINIMAAL VEERTIG JAAR voordat men enigszins het algemene welvaartsniveau heeft van Europa. En dat zijn misschien zelfs nog optimistische voorspellingen.

Als je vanuit een heel grote achterstand in gaat lopen is dat mooi, maar vergis je niet in wat wij hier al bereikt hebben.

Daar kan de gemiddelde Braziliaan alleen nog maar van dromen, dat geldt zeker voor het Noord -Oosten.

Vandaar dat de mensen in Alagoas en met name NOVO HORIZONTE, uw steun nog jarenlang nodig heeft. Al doet men nog zo zijn best.

BRAZILIËREIS MAART 2011 (vervolg)

Door Jos Livius

Vandaag het laatste deel van mijn verslag van de reis die ik vorig jaar met Cécile v.d. Horst maakte naar Alagoas. Graag vertel ik hierin over ons indrukwekkende bezoek aan twee afgelegen kolonies, een Indianenreservaat en een nederzetting van nakomelingen van gevluchte slaven.

We zijn voor dag en dauw vertrokken om op tijd aan de andere kant van Alagoas te zijn voor ons ochtendbezoek aan Posto de Areia, het Indianenreservaat op 18 kilometer van Água Branca. Vanaf dit stadje rijden we in een zware pickup zeker een uur over onverharde wegen tussen cactusvelden en dorre struiken. Om de zoveel tijd is de weg geblokkeerd door een hek, dat de erfafscheiding tussen twee "fazenda's" markeert. Het terrein ligt bezaaid met grote rotsblokken en hier en daar zie je beken die stuk voor stuk droog staan. Ons ge-

zelschap is intussen uitgebreid met de chauffeur, Celina, de zus va Lourdes, Elma, een van de jonge bestuursleden van het “ons trainingscentrum” Boqueirão en Maria, haar oudere collega. Zij zullen ons de verdere dag begeleiden. Vooral Celina speelt hierin een belangrijke rol. Zij heeft vanuit haar functie bij de Beweging voor Kleine Boeren veel contacten in de verschillende leefgemeenschappen en is daardoor ook een belangrijke schakel binnen Novo Horizonte.

Het afgelopen jaar hebben we in deze omgeving, met hulp van meerdere scholen en de Wilde Ganzen, een groot aantal regenwatertanks en ecologische fornuizen gebouwd. De indiaanse metselaar die hier woont, heeft daarvoor samen met anderen een speciale training gevolgd. Vol trots gidst deze man ons door het bos naar de nederzetting, waarbij we een aantal stevige heuvels moeten beklimmen en veel droge beken doorkruisen. De armoede die we aantreffen is ten hemel schreiend. Ik dacht dat we al veel gezien hadden, maar dit is van de ergste soort. De huisjes zijn van leem, zoals je nog wel vaker aantreft, maar een groot aantal staat echt op instorten. Het eerste huisje dat we bezoeken, is van een alleenstaande moeder, die ook zelf heeft deelgenomen aan de cursus voor de bouw van ovens. Zij heeft haar exemplaar zelf gemaakt. Het tweede huisje was bijna te vies om binnen te gaan. De vrouw die er woonde en haar kleinkinderen hadden kleren aan die gegarandeerd nooit water hebben gezien. Toch was deze vrouw de lokale “vroedvrouw”. De hoge kindersterfte in haar “praktijk” wordt geweten aan de grote afstanden die ze te voet af moet leggen, voordat ze haar werk kan doen en niet aan het feit dat ze geen enkele opleiding heeft en ongetwijfeld geen enkel besef heeft van hygiëne. De omstandigheden zijn hier voor mijn gevoel haast nog erger, dan in Batalha, maar de mensen zijn volgens Celina “op hun manier gelukkig” met hun bestaan.

We trokken zo van huisje naar huisje en van fornuis naar cisterna. Vaak kruisten we hierbij droogstaande riviertjes en beken met een bodem van rotsblokken. Overal waren mensen, die de scholen uit Holland, de Wilde Ganzen, de Sonob, Novo horizonte en Celina ontzettend dankbaar waren en soms hun emoties niet de baas konden blijven. Als beloning trakteerden we ons zelf op een bezoekje aan de nabijgelegen rivier die de grens vormt tussen Alagoas en Pernambuco en die moet zorgen voor de watervoorziening in het gebied. Door het gebrek aan regen, stond het water laag zodat we nergens dieper dan tot onze knieën in het water stonden.

Lourdes vertelde het verhaal, dat ze voor een vergadering in Posto de Areia was. Daarbij was, zoals altijd, ook het dorpshoofd aanwezig. Midden onder de vergadering kreeg deze een visioen, dat er op dat moment veel vis in de rivier zat en dat er dus direct gevist moest worden. Twee uur later kwam de groep weer terug, niets gevangen! “Alle vis was weggezweven terwijl zij met Lourdes zaten te praten”. Andere voorbeelden van de cultuurverschillen zijn, dat als een man en een vrouw samen naar de stad gaan, 18 km verderop, de vrouw voor het paard loopt terwijl de man erop zit. Lourdes kan dan haar mond niet houden, maar Celina, haar zus, brengt meer dan wie ook begrip op voor die andere cultuur. Zij weet het geduld op te brengen om dingen stapje voor stapje bij te buigen. Het is nu zelfs zo ver gekomen, dat Lourdes niet zonder haar zus de indianen bezoekt.

's-Middags brachten we het mooiste bezoek van de reis, aan de Serra das Viúvas (het gebergte van de weduwen). Een zwarte gemeenschap midden in de bananenplantages die alleen bereikbaar is via alweer een eindeloze zandweg met prachtige uitzichten en steile hellingen. Hier valt met een gewone auto niet meer te rijden. Voor de mensen hier is het te voet of te paard. De Serra ligt ook op 18 km van de dichtstbijzijnde plaats, maar zoals overal rijdt hier gelukkig drie keer per dag een vrachtwagentje langs voor het vervoer van schoolkinderen en mensen die naar de markt willen. Het gehucht, bestaande uit 40 huisjes, heeft sinds vorig jaar elektriciteit, al-

weer dankzij een project van president Lula. Nadat we onder een hoek van 45 graden zijn afgedaald naar het gehucht, worden we met grote warmte ontvangen. Zo'n 20 mensen hebben zich op de open plaats voor een van de huizen verzameld om ons te begroeten. Celina duikt, zoals altijd meteen op een plaatsje achteraf en gaat de oude dame, die het centrum van het gezelschap is, helpen met het vlechten van 3 cm brede banden van gedroogd varenblad, bedoeld om zonnehoeden te maken. Oorspronkelijk maakten deze mensen deel uit van de groep in het Trainingscentrum Boqueirão, maar de enorme afstand en het gebrek aan vervoer maakte die situatie op den duur onhoudbaar. Daarom is in overleg met Lourdes een soort dependance geschapen. De gemeenschap hier heeft een aantal van de instrumenten van de muziekschool te leen gekregen en heeft zelf zorg gedragen voor de coördinatie van de bouw van cisternas en fornuizen en de opstart van het project van de bijen zonder angels. In een grote kring gezeten, vertellen de mensen over de zegeningen van deze nieuwe verworvenheden. De oude vrouw vertelt, dat ze in deze Serra geboren is. Op twee na hebben alle volwassenen werk op de plantages en als officieel erkende gemeenschap van ex-negerslaven hebben ze bepaalde rechten, net als de indianen in hun reservaten. Ze verkopen hun producten van het land en de zelfgemaakte hoeden en manden op de markten in de omgeving. Materieel hebben deze mensen het allesbehalve breed, maar op alle andere gebieden zijn ze rijk. Sociaal en cultureel vormen ze een hechte gemeenschap, iets wat ik hier in het noord-oosten vaak mis. Hun woonomgeving evenaart het aards paradijs (als je de temperatuur even buiten beschouwing laat). Voor het eerst zijn we ook op een plaats waar de jongeren niet de neiging hebben om weg te trekken. Ze studeren bijna allemaal. Een van de jonge meiden die hier de projecten coördineert wil verpleegster worden, maar als het maar enigszins mogelijk is, hier blijven wonen. We snappen het helemaal. Nadat we de fornuizen, de cisterna's en de eerste bijen hebben bekeken, worden we door een paar jongens van de muziekschool en hun jonge leraar getrakteerd op een aantal Embaladas. Ballades uit de streek, die als een soort mantra door de bossen golft. (Hoor mij eens!)

Die avond eten we in een klein restaurantje tegenover de pousada waar we de nacht door zullen brengen. We praten over het succes van de trainingscentra en hun spin-off voor de regio's Monteirópolis en Água Branca. Het

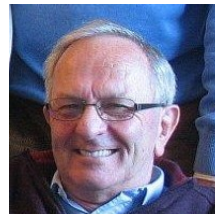
trotst is zij, dat ze bereikt hebben dat deze centra, die geleid worden door vooral jong volwassen meiden, volledig op eigen benen staan. Zelf zorgen ze voor inkomsten door het vragen van huur of bijdragen en door het organiseren van activiteiten, zodat ze onderhoud uit kunnen laten voeren, of materialen kunnen kopen om zelf onderhoud te verrichten. Als

Lourdes er niet meer is, doordat ze bijvoorbeeld wordt overgeplaatst, draaien de activiteiten en projecten in die twee regio's gewoon door, daar is ze van overtuigd! Alleen deze dag was al de moeite van de reis waard!

Financieel jaaroverzicht 2011

Door Geert Hasselbach, Penningmeester

Toelichting bij financieel overzicht over het jaar 2011.

Zie voor de bijbehorende cijfers de volgende pagina.

Op maandag, 06 februari 2011 heeft ten huize van onze penningmeester de gebruikelijke kascontrole plaatsgevonden. Deze werd uitgevoerd door Jan de Bruin uit Arnhem en Harry van Kempen uit Oosterhout. Zij hebben dit zeer nauwkeurig gedaan en vonden geen onjuistheden in de administratie. Jan en Harry vanaf deze plaats nogmaals bedankt.

U vindt hierboven een algemeen overzicht van de inkomsten en uitgaven over het jaar 2011. De kas werd steekproefsgewijs gecontroleerd.

Financieel overzicht 01012011 t/m 31122011

Beginsaldi:	€	Uitgaven:	€
Rabo	8.489,04	Brazilië	35.380,00
Bedrijfspaarrekening	43.007,02	Bestuurskosten	2.008,61
		Eventualiteiten	5.000,00
Inkomsten:		Overb. derden	243,90
Donaties	18.778,95	Bankkosten	322,74
Projecten en giften	23.160,07		
Bestuurskosten	3.430,00	Eindsaldi:	
Overb. derden	324,53	Rabo	11.227,34
<u>Rente</u>	<u>690,50</u>	<u>Bedrijfspaarrekening</u>	<u>43.697,52</u>
<u>Totaal:</u>	<u>97.880,11</u>	<u>Totaal:</u>	<u>97.880,11</u>

De volgende onderdelen kwamen aan bod:

Begin- en eindsaldi van de inkomsten en uitgaven van de Rabobank en van de Bedrijfspaarrekening.

Verwerking in de administratie van de vaste en de vrije donaties.

Controleren van betaalde rekeningen

Vergelijken van bankafschriften met journaalposten.

Hieronder ziet u enkele bedragen en waaraan zij besteed zijn:

Voor het meisjeshuis (LCAA) werd €13.020,00 overgeboekt.

De gezinnen ontvingen € 2.520,00

Moederclub € 2.400,00

De crèche van Josevel kreeg € 8.640,00

Bovendien werd er geld vrijgemaakt voor het opstarten van 3 kleinere projecten.

Namens de directie en de meisjes van LCAA, een tiental gezinnen, de jonge moeders van de moederclub, Josevel en de kinderen van zijn crèche, de imkers, de nieuwe eigenaars van de watertanks enz...enz... heel veel dank. Dankzij uw financiële steun is hun bestaan weer wat menswaardiger geworden en durven zij te denken aan een betere toekomst.

Van de redactie

Voor u ligt het eerste Journaaltje van 2012. Het bevat, zoals gebruikelijk de financiële verantwoording over 2011. Verder staat in deze uitgave het derde en laatste deel van de Brazilëreis van Cecile v.d. Horst en Jos Livius.

Ik wens u veel leesplezier.

Onze website www.sonob.nl is uitgebreid met een uitgebreid pakket aan leermiddelen ter ondersteuning voor lessen in scholen die voor SONOB actie voeren. In deze leermiddelen vindt u informatie met betrekking tot het land Brazilië, de provincie Alagoas, de landelijke en lokale economie en het leven in deze arme en droge streek in Brazilië.

Ik nodig u uit om eens een bezoek te brengen aan onze website en u commentaar te leveren via de email module op de website. Met uw informatie proberen we de website nog informatiever te maken. Alvast hartelijk dank voor uw bijdrage.